

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W KOSZALINIE
ZA OKRES OD DNIA 1 STYCZNIA DO 31 GRUDNIA 2020 ROKU**

CZĘŚĆ I

OGÓLNA INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI KOLEGIUM ZA ROK 2020

1. Podstawa i zakres działania Kolegium

Podstawę prawną działania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (dalej: SKO) stanowi ustawa z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jednolity w Dz. U. z 2018 r. poz. 570) oraz właściwe rozporządzenia wydane w oparciu o delegację ustawową.

Zgodnie z wyżej wymienioną ustawą, samorządowe kolegia odwoławcze są organami wyższego stopnia w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości jednostek samorządu terytorialnego, właściwymi w szczególności do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, ponagleń, żądań wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji, w trybie uregulowanym przez przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity w Dz. U. z 2020 r., poz. 256; dalej jako – Kpa) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity w Dz. U. z 2020 r., poz. 1325; dalej jako – Op). Kolegium orzeka również w innych sprawach na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Obszar właściwości miejscowej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie obejmuje, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie obszarów właściwości miejscowej samorządowych kolegiów odwoławczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 198, poz.1925), powiaty: białogardzki, drawski, kołobrzesci, koszaliński, sławieński, szczecinecki, świdwiński, wałecki wraz z gminami objętymi tym obszarem oraz miasto na prawach powiatu - Koszalin.

Ogółem Kolegium obejmuje 57 jednostek samorządu terytorialnego, w tym:

- 9 powiatów (w tym 1 miasto na prawach powiatu - Koszalin),
- 48 gmin, w tym:
 - 7 gmin miejskich
 - 17 gmin miejsko-wiejskich
 - 24 gminy wiejskie

Rozstrzygając sprawy indywidualne w składach trzyosobowych, członkowie składów orzekających Kolegium są związani wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującego prawa. Kontrolę orzecznictwa kolegiów sprawują sądy administracyjne.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie jest państwową jednostką budżetową.

2. Obsada kadrowa Kolegium i kwalifikacje osób zatrudnionych

2.1. Kolegium na dzień 31.12.2020 r. składało się z 15 członków: 9 etatowych i 6 pozaetatowych. Kolegium w okresie od dnia 01.01.2020 r. do dnia 10.02.2020 r. składało się z 20 członków: 8 etatowych i 12 pozaetatowych. W dniu 11.02.2020 r. pracę w Kolegium na stanowisku etatowego członka, po uprzednim przeprowadzeniu postępowania konkursowego i powołaniu przez Pana Prezesa Rady Ministrów, podjęła nowa osoba. Od 11.02.2020 r. do 31.05.2020 r. Kolegium składało się z 21 członków: 9 etatowych i 12 pozaetatowych. Z powodu rezygnacji z funkcji etatowego członka Kolegium, od dnia 01.06.2020 r. do dnia 07.06.2020 r. Kolegium składało się z 20 członków: 8 etatowych i 12 pozaetatowych. W dniu 08.06.2020 r. pracę w Kolegium na stanowisku etatowego członka, po uprzednim przeprowadzeniu postępowania konkursowego i powołaniu przez Pana Prezesa Rady Ministrów, podjęła nowa osoba. Od 08.06.2020 r. do 07.08.2020 r. Kolegium składało się z 21 członków: 9 etatowych i 12 pozaetatowych. Z powodu rezygnacji z pełnionej funkcji, kolejna osoba została odwołana z funkcji etatowego członka Kolegium przez Pana Prezesa Rady Ministrów z dniem 30.06.2020 r. Natomiast z dniem kolejnym, tj. z dniem 01.07.2020 r. pracę w Kolegium na stanowisku etatowego członka, po uprzednim przeprowadzeniu postępowania konkursowego i powołaniu przez Pana Prezesa Rady Ministrów, podjęła nowa osoba. Następnie, z powodu rezygnacji z funkcji kolejnego etatowego członka, od dnia 08.08.2020 r. do dnia 15.08.2020 r. Kolegium składało się z 20 członków: 8 etatowych i 12 pozaetatowych. Z powodu rezygnacji z funkcji kolejnego etatowego członka, od dnia 16.08.2020 r. do dnia 30.09.2020 r. Kolegium składało się z 19 członków: 7 etatowych i 12 pozaetatowych. W dniu 01.10.2020 r. pracę w Kolegium na stanowisku etatowych członków, po uprzednim przeprowadzeniu postępowania konkursowego i powołaniu przez Pana Prezesa Rady Ministrów, podjęły dwie osoby (w tym jedna osoba, która była dotychczas pozaetatowym członkiem Kolegium). Jednocześnie, z dniem 01.10.2020 r. zakończyła się kadencja 5 innym członkom pozaetatowym.

Swoje rezygnacje z funkcji, dotychczasowi etatowi członkowie Kolegium składali w związku z chęcią przejścia na emeryturę.

Finalnie, od dnia 01.10.2020 r. do dnia 31.12.2020 r. Kolegium składało się z 15 członków: 9 etatowych i 6 pozaetatowych.

Liczba członków etatowych posiadających wykształcenie :	
wyższe prawnicze :	wyższe administracyjne :
9	–
Liczba członków pozaetatowych posiadających wykształcenie (stan na 31.12.2020 r.):	

wyższe prawnicze :	wyższe administracyjne :	wyższe inne :
2	1	3
		W tym mgr:
		- ekonomii 1
		- chemii 1
		- fizyki 1

Wśród etatowych członków Kolegium 7 osób posiada obecnie tytuł radcy prawnego.

2.2. Biuro Kolegium na dzień na dzień 31.12.2020 r. składa się z 6 osób. W okresie od dnia 01.01.2020 r. do dnia 28.02.2020 r. składało się z 7 osób, natomiast od dnia 29.02.2020 r. do dnia 04.03.2020 r. – z 6 osób. Od dnia 05.03.2020 r. do dnia 07.09.2020 r. w biurze Kolegium zatrudnionych było 5 osób. Natomiast od dnia 08.09.2020 r. do 31.12.2020 r. zatrudnionych było 6 osób.

Wszystkie osoby pracujące w Biurze posiadają wykształcenie wyższe.

Stanowiska pracy w Biurze (6) to:

- Główna Księgowa – 1,
- starszy inspektor – 3,
- referent – 2.

Obsługa informatyczna Kolegium wykonywana jest na podstawie umowy cywilnoprawnej.

3.Lokal i wyposażenie Kolegium

Siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie mieści się w Koszalinie, przy ul. Gen. Władysława Andersa 34, w pomieszczeniach użyczonych Kolegium przez Wojewodę Zachodniopomorskiego w gmachu Zachodniopomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w Szczecinie Delegaturze w Koszalinie. Warunki lokalowe są dobre, bardzo dobrze układa się obecnie współpraca z Panem Wojewodą Zachodniopomorskim oraz Panem Dyrektorem Delegatury w Koszalinie. Obiekt użytkowany przez SKO jest własnością Skarbu Państwa i zgodnie z podpisaną umową użyczenia ze współzarządcą nieruchomości, tj. Zachodniopomorskim Urzędem Wojewódzkim w Szczecinie ul. Wały Chrobrego 4, Kolegium dysponuje obecnie 537,53 m² powierzchni. Użyczający prowadzi również obsługę administracyjną budynku i dlatego cała dokumentacja obiektu jest w posiadaniu zarządcy. Wszyscy etatowi członkowie Kolegium (orzecznicy) zajmują samodzielne pokoje. Również pracownicy Biura zajmują samodzielne pokoje. Jedynie w Kancelarii Kolegium – która jest jednak dużym pomieszczeniem – swoje obowiązki wykonuje 2 pracowników Biura, przy zachowaniu wszelkich zasad bezpieczeństwa. Stan wyposażenia Kolegium w sprzęt biurowy i

elektroniczny (zestawy komputerowe) należy ocenić jako dobry. W grudniu 2020 r. Kolegium zakupiło 4 zestawy komputerowe oraz jednego notebooka (laptop). Według stanu na koniec roku 2020 w Kolegium znajdowało się 25 zestawów komputerowych, dwa komputery przenośne (laptopy) oraz serwer sieciowy, który został zakupiony w 2012 r. z uwagi na bardzo dużą ilość informacji (danych) zawartych na dotychczasowym serwerze głównym oraz stały ich przyrływ, a także z powodu niewystarczającej wydajności dotychczasowego serwera. Dodatkowo na stanie Kolegium – od grudnia 2015 r. – znajdują się: serwer bazodanowy, serwer aplikacji, sprzętowe zabezpieczenie infrastruktury firewall, wydajne urządzenie skanujące jednoprzebiegowe do skanowania dokumentów. Powyższy sprzęt został zakupiony w związku z decyzją Ministra Finansów, na mocy której dla Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie przyznano środki z rezerwy celowej (poz. 29) z przeznaczeniem na wydatki związane z wdrażaniem i funkcjonowaniem systemów teleinformatycznych. Wsparcie z rezerwy celowej w tym zakresie – w celu dalszej informatyzacji – otrzymały wszystkie samorządowe kolegia odwoławcze. W grudniu 2019 r. został zakupiony ponadto serwer plików NAS wraz z 4 dyskami i rozszerzoną pamięcią w celu stworzenia dodatkowego miejsca na robienie kopii zapasowych serwera i znajdujących się tam danych. Używany dotychczas sprzęt nie spełniał już prawidłowych parametrów w celu właściwej archiwizacji danych znajdujących się na serwerze. W listopadzie 2020 r. Kolegium zakupiło program rejestracyjno-korespondencyjny Resak & Asystent & Orzecznik & Repuap. Połączenie tych 4 modułów w całość stanowi podwaliny do zbudowania bezpiecznej oraz nowoczesnej platformy, która ułatwi pracę także w nagłych i nietypowych okolicznościach (pandemia Covid-19) oraz pozwoli Kolegium dostosować się do najwyższych standardów ogólnoeuropejskich, jakimi rządzi się nowoczesna administracja. Każdy pracownik ma hasło do własnego komputera, które podlega konieczności ciągłej zmiany. Informatyk, prezes i główna księgowa mają dostęp do konta administratora. Na wszystkich komputerach zainstalowany jest program antywirusowy. Zarządzanie dokumentami – każdy pracownik ma dostęp do własnego katalogu, a orzecznicy dodatkowo mają dostęp do katalogu z decyzjami pozostałych orzeczników w celu ułatwienia pracy i zapewnienia stabilności orzeczniczej Kolegium. Wszyscy pracownicy mają również dostęp internetowy do portalu prawniczego Lex Administracja (Wolters Kluwer). Natomiast do programu Resak&Asystent&Orzecznik&Repuap (m.in. rejestracja spraw) dostęp mają wyłącznie osoby uprawnione. Istnieje zakaz wynoszenia akt sprawy, akt osobowych pracowników i innej dokumentacji poza siedzibę Kolegium. Dodatkowo stosuje się zabezpieczanie (hasłem) danych zapisanych na komputerze czy zewnętrznych nośnikach. W ten sposób dochodzi do zabezpieczenia przed skutkiem kosztownego i wydłużonego w czasie odzyskania dokumentów, jak też ujawnienia poufnych informacji. Do służbowej głównej poczty e-mailowej Kolegium dostęp mają prezes Kolegium, główna księgowa oraz starszy inspektor ds. finansowych i kadrowych. Każdy pracownik Kolegium ma indywidualną firmową skrzynkę mailową, na którą m.in. przekierowywane są adresowane do nich wiadomości, przychodzące na pocztę główną SKO. Indywidualne konta pracowników są zabezpieczone hasłem znanym tylko administratorowi, dzięki temu z tych skrzynek mailowych można korzystać tylko w Kolegium. Pracownicy upoważnieni do wysyłania i przekazywania e-maili zobowiązani są do ich sprawdzenia pod względem informacji, dane podlegają anonimizacji w razie potrzeby.

W tutejszym Kolegium dopuszczone są do stosowania następujące programy komputerowe: Pakiet Microsoft Office, Resak & Asystent & Orzecznik & Repuap, Repertorium, Płatnik,

program Bankowości Elektronicznej NBP (Narodowego Banku Polskiego), Unikap, Sfinks, Seter, program antywirusowy F-Secure- antywirus na zestawy komputerowe oraz na serwer, Archsys, program Gall Anonimizacja. W 2019 roku Kolegium zakupiło program ABBYY FineReader 15. Program ten służy do konwersji zeskanowanych dokumentów, dokumentów PDF, plików graficznych, w tym zdjęć cyfrowych, do formatów nadających się do edycji. W warunkach Kolegium program ten znacząco przyspieszył i poprawił jakość oraz efektywność pracy poprzez wyeliminowanie konieczności ręcznego przepisywania tekstów. Dostęp do programów zawierających dane personalne pracowników, a także dane finansowe SKO mają tylko uprawnieni pracownicy.

4. Zgromadzenie Ogólne Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie

W 2020 roku Zgromadzenie Ogólne SKO w Koszalinie obradowało 5 razy, tj. w dniach: 19 marca, 27 kwietnia, 8 lipca, 3 sierpnia oraz 5 października.

W dniu 19 marca 2020 r. na Zgromadzeniu Ogólnym podjęto uchwałę w sprawie wyboru 2 członków Komisji Dyscyplinarnej w SKO i ustalono skład Komisji Dyscyplinarnej (Uchwała nr IV 1/2020), następnie powołano Komisję Konkursową w celu przeprowadzenia konkursu na stanowisko etatowego członka Kolegium (Uchwała Nr IV 2/2020), a następnie przyjęto także przyjęto roczną informację o działalności Kolegium w Koszalinie za rok 2019 (Uchwała Nr IV 3/2020).

W dniu 27 kwietnia 2020 r. na Zgromadzeniu Ogólnym SKO w Koszalinie, po przedstawieniu i wysłuchaniu kandydatów na etatowych członków Kolegium, a także zapoznaniu się z pracami Komisji Konkursowej, dokonano podjęcia uchwały w sprawie wyrażenia opinii o kandydatach na etatowych członków Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (Uchwała nr IV 4/2020).

W dniu 8 lipca 2020 r. powołano Komisję Konkursową w celu przeprowadzenia konkursu na stanowiska etatowych członków Kolegium (Uchwała Nr IV 5/2020).

W dniu 3 sierpnia 2020r. na Zgromadzeniu Ogólnym, po przedstawieniu i wysłuchaniu kandydatów na etatowych członków Kolegium, a także zapoznaniu się z pracami Komisji Konkursowej, dokonano podjęcia uchwały w sprawie opinii o kandydatach na etatowych członków Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (Uchwała nr IV 6/2020), następnie podjęto także uchwałę w sprawie ustalenia faktycznej liczby członków Kolegium (Uchwała nr IV 7/2020).

W dniu 5 października 2020r. powołano Komisję Konkursową w celu przeprowadzenia konkursu na stanowiska pozaetatowych członków Kolegium (Uchwała Nr IV 8/2020).

Na każdym Zgromadzeniu Ogólnym SKO analizowano bieżące problemy orzecznicze Kolegium i aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych, a także omawiano sprawy organizacyjne i bieżące Kolegium.

CZEŚĆ II

WPLYW SPRAW

1. Liczba spraw ujętych w ewidencji ogółem w roku objętym informacją - 3474, w tym spraw:

1.1. pozostałych w ewidencji z okresu poprzedniego (łącznie sprawy administracyjne - 335 i sprawy z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych - 5 - 340/¹

1.2. wpływ spraw w roku objętym informacją - **3134**

2. Rodzaje spraw, które wpłynęły w roku objętym informacją/²:

2.1. Liczba spraw administracyjnych – ogółem **2670**

Lp.	Określenie rodzaju sprawy	Liczba spraw
1.	objęte proceduralnie przepisami Ordynacji podatkowej	529
2.	działalność gospodarcza	3
3.	planowanie i zagospodarowanie przestrzenne	215
4.	pomoc społeczna, świadczenia rodzinne i zaliczka alimentacyjna, oświata (stypendia, pomoc materialna itd.), dodatki mieszkaniowe, sprawy socjalne	1332
5.	gospodarka nieruchomościami (bez opłat za wieczyste użytkowanie) , przekształcanie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, prawo geodezyjne i kartograficzne	84
6.	ochrona środowiska, ochrona przyrody i ochrona zwierząt, odpady i utrzymanie porządku i czystości w gminach	146
7.	prawo wodne	21
8.	rolnictwo, leśnictwo, rybactwo śródlądowe, łowiectwo	12
9.	handel, sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych	11
10.	prawo o ruchu drogowym, drogi publiczne, transport drogowy	208
11.	prawo górnicze i geologiczne	12
12.	egzekucja administracyjna	9
13.	inne, pozostałe, w tym skargi i wnioski rozpatrywane w trybie Działu VIII Kpa	88

- 2.2. Sprawy podlegające rozpatrzeniu w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019.2325 – dalej jako Ppsa)³ - **404**
- 2.3. Liczba spraw z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste - **59**
- 2.4. Liczba postanowień sygnalizacyjnych - **1**

CZĘŚĆ III

ZAŁATWIANIE SPRAW ADMINISTRACYJNYCH 3019

1. Liczba spraw załatwionych ogółem w roku objętym informacją - 3019

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	akty wydane przez SKO jako organ II instancji ⁴ , w tym : - sposób rozstrzygnięcia patrz → tabela z pkt 1.1.	2100
	akty wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 § 1 Ordyn. podatkowej	50
2.	akty wydane przez SKO jako organ I instancji ⁵ - sposób rozstrzygnięcia patrz → tabela z pkt 1.2.	270
3.	postanowienia wydane przez SKO w wyniku rozpatrzenia ponagleń, w tym :	31
	uznające ponaglenia za uzasadnione	13
4.	akty wydane przez SKO po rozpatrzeniu w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019.2325)	397
5.	pozostałe ⁶ (pisma, pozostawione a/a, droga elektroniczna, odesłanie organowi właściwemu do rozpatrzenia.)	221

1.1. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ II instancji:

2100

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 1 Op) / ⁷	788
2.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 2a Op)	603
3.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 Kpa oraz art. 233 § 2 Op)	583
4.	decyzje umarzające postępowanie odwoławcze (art. 138 § 1 pkt 3 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 3 Op)	21
5.	pozostałe (uchybiecie terminu, odmowa przywrócenia terminu do złożenia odwoł., odmowa uchylecia decyzji)	105

1.2. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ I instancji:

270

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	postanowienia o wznowieniu postępowania i wyznaczeniu organu właściwego do jego przeprowadzenia (art.150 § 2 Kpa oraz art. 244 § 2 Op) / ⁸	91
2.	postanowienia oraz decyzje o odmowie wznowienia postępowania (art. 149 § 3 Kpa oraz art. 243 § 3 Op)	1
3.	postanowienia oraz decyzje o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji (art. 61a § 1 Kpa oraz art. 249 § 1 i 2 Op)	8
4.	decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156 – 158 Kpa oraz art. 247 – 248 Op)	159
5.	decyzje o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 158 § 1 Kpa oraz art. 248 § 3 Op)	5
6.	decyzje odmawiające uchylenia decyzji po wznowieniu postępowania (art. 151 Kpa oraz art. 245 Op)	2
7.	decyzje uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa wydane po wznowieniu postępowania(art. 151 Kpa oraz art. 245 Op)	1
8	decyzje umarzające postępowanie prowadzone w I instancji przez SKO (art. 105 § 1 Kpa oraz art. 208 § 1 i 2 Op)	3
9.	pozostałe	-

2.Liczba spraw administracyjnych pozostałych do załatwienia przez SKO w roku objętym informacją/⁹ -

383

CZEŚĆ IV

ZALATWIANIE SPRAW Z ZAKRESU OPŁAT ZA UŻYTKOWANIE WIECZYSTE NIERUCHOMOŚCI GRUNTOWYCH

Liczba spraw z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste załatwionych w roku objętym informacją ogółem -	17
w tym ugody -	1
1. Liczba wniesionych sprzeciwów od orzeczeń SKO -	3
2. Liczba spraw pozostałych do załatwienia przez SKO -	47

CZEŚĆ V

SKARGI DO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

1. Sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019.2325 – dalej jako Ppsa) -

Liczba spraw w roku objętym informacją ogółem - 401

w tym :

1.1. Liczba skarg na decyzje i postanowienia Kolegium skierowanych do WSA w roku objętym informacją, ogółem - **397**

wskaźnik „zaskarżalności” ¹⁰ - $(397 : 2100) \times 100 =$ **18,90 %**

(stosunek liczby skarg skierowanych do sądu w danym roku do ogólnej liczby podjętych w danym roku przez Kolegium rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu)

1.2. Liczba sprzeciwów od decyzji Kolegium skierowanych do WSA w roku objętym informacją, ogółem - **17**

1.3. Liczba skarg na bezczynność Kolegium skierowana do WSA w roku objętym informacją, ogółem - **0**

1.4. Liczba skarg uwzględnionych przez Kolegium we własnym zakresie w trybie art. 54 § 3 Ppsa, ogółem - **6**

1.5. Liczba skarg kasacyjnych na orzeczenia WSA (w tym zażaleń na postanowienia) skierowanych przez SKO w roku objętym informacją do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogółem - **4**

1.6. Liczba innych spraw prowadzonych przez Kolegium w trybie określonym przepisami Ppsa, skierowanych do WSA, ogółem/¹¹ - **0**

**2.Skargi na akty i czynności Kolegium rozpatrzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny prawomocnymi orzeczeniami w roku objętym informacją :
Liczba orzeczeń WSA w roku objętym informacją ogółem - 357**

w tym :

Lp.	Rodzaj rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	Skargi na decyzje i postanowienia rozpoznane przez Sąd w tym :	357
	uwzględnienie skargi	
2.	Skargi na bezczynność Kolegium rozpoznane przez Sąd w tym :	0
	uznające skargi za uzasadnione	

INFORMACJE I DODATKOWE WNIOSKI

1. Wybrane problemy z orzecznictwa Kolegium

Podatki i opłaty lokalne

Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (poszczególne Nadleśnictwa) w związku ze zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o podatku rolnym, ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o podatku leśnym (Dz.U. z 2018 r. poz. 1588), występowały o zwrot nadpłaty w podatku od nieruchomości za lata poprzedzające 2019 rok. Wyżej przytoczoną nowelą, wprowadzono zasadę, że posadowienie infrastruktury technicznej na gruntach osób trzecich, z których przedsiębiorstwo będące właścicielem tej infrastruktury korzysta w sposób ograniczony (na podstawie służebności przesyłu, innej umowy lub bezumownie), nie skutkuje zmianą sposobu opodatkowania tych gruntów. Chodzi tu o infrastrukturę służącą do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów lub energii elektrycznej oraz telekomunikacyjną. Wobec tego w art. 1a ust. 2a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych dodano pkt 4, zgodnie z którym powyższych gruntów nie zalicza się do związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Artykuł 1a ust. 2a pkt 4 został dodany przez art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. (Dz.U.2018.1588) zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 stycznia 2019 r. Przepisu tego nie stosuje się jednak do gruntów będących w posiadaniu samoistnym, użytkowaniu wieczystym lub będących własnością przedsiębiorcy - właściciela omawianej infrastruktury (dodany art. 1a ust. 2b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych). Zmiana obowiązuje od 1 stycznia 2019 r. Artykuł 1a ust. 2b został dodany przez art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. (Dz.U.2018.1588) zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 stycznia 2019 r. Nadleśnictwa uważały, iż grunty leśne

pod liniami energetycznymi nie są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej. Duża część skarg na decyzje Kolegium nadal jest składana do sądu administracyjnego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (poszczególne Nadleśnictwa) w sprawach dotyczących właśnie podatku od nieruchomości. Skargi te są jednorodne, są wynikiem woli posiadacza prawa służebności przesyłu. Podkreślenia wymaga, że w zasadzie wszystkie wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie oddalające skargi na decyzje Kolegium w sprawach dotyczących podatku od nieruchomości, są następnie zaskarżane przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (poszczególne Nadleśnictwa reprezentowane przez pełnomocników) poprzez składanie skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Skargi kasacyjne są przez NSA oddalane. NSA konsekwentnie podziela stanowisko Kolegium (oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie), zgodnie z którym grunty leśne, nad którymi przebiegają linie elektroenergetyczne, są zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie przesyłu energii przez przedsiębiorstwo energetyczne. To skutkuje ich opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości według najwyższych stawek, a konstatacji takiej nie stoi na przeszkodzie możliwość prowadzenia na tych gruntach, w ograniczonym zakresie, określonych czynności w ramach działalności leśnej (np. wyroki NSA z dnia: 15 lutego 2019 r. II FSK 3205/18; 19 lutego 2019 r. II FSK 1325/18; 28 lutego 2019 r. II FSK 3204; 29 maja 2018 r., sygn. akt II FSK 1846/18; 15 listopada 2017 r., sygn. akt II FSK 795/07; 11 sierpnia 2017 r., sygn. akt II FSK 2177/15; 4 lipca 2017 r., sygn. akt II FSK 1541/15; 17 czerwca 2016 r. sygn. akt II FSK 1315/14, II FSK 1391/14, II FSK 1392/14 i II FSK 1387/14; 9 czerwca 2016 r. sygn. akt II FSK 1156/14, II FSK 1157/14 i II FSK 1238/14).

W orzecznictwie sądów administracyjnych wyrażane były natomiast odmienne zapatrywania co do podmiotu posiadającego status podatnika podatku od nieruchomości od takich gruntów. Kluczowa w tej materii okazała się Uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego 7 sędziów NSA z dnia 9 grudnia 2019 r. (II FPS 3/19) z której wynika, iż - Przedsiębiorca przesyłowy, który zawarł z Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe umowę o ustanowienie służebności przesyłu na gruntach Skarbu Państwa, znajdujących się w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości od tych gruntów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2018 r.

Wydaje się, że spraw tego typu będzie coraz mniej, niemniej jednak linia orzecznicza Kolegium jest tożsama z dominującą w kraju. Decyzję Kolegium sporadycznie są uchylane, jednak ze względów na ewentualne naruszenia procedury, a nie błędnej wykładni prawa materialnego.

Problemem nie tyle prawnym, ile faktycznym, jest powszechna praktyka organów podatkowych pierwszej instancji dotycząca zbyt późnego wydawania decyzji podatkowych w terminach bliskich już terminom przedawnienia zobowiązań podatkowych, co często uniemożliwia, bądź znacznie utrudnia załatwienie sprawy w terminie umożliwiającym wyeliminowanie ewentualnych uchybień decyzji w odpowiednim czasie, w trybie instancyjnym.

Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. 2020. 1439) – w zakresie dotyczącym wyrażenia zgody do

wstąpienia/wystąpienia właściciela nieruchomości do zorganizowanego przez gminę systemu gospodarowania odpadami komunalnymi.

Zgodnie z treścią art. 6c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy (ust. 1), przy czym rada gminy może, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, postanowić o odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne (ust. 2). Podkreślenia wymaga, że przystąpienie właściciela nieruchomości, na której nie zamieszkują mieszkańcy, z wyłączeniem właściciela nieruchomości, o której mowa w art. 6j ust. 3b u.c.p.g., do zorganizowanego przez gminę systemu gospodarowania odpadami komunalnymi jest dobrowolne i następuje na podstawie zgody właściciela nieruchomości wyrażonej w formie pisemnej (art. 6c ust. 2c u.c.p.g.). Godzi się zważyć, iż owa zgoda wymagana jest od 6 września 2019 r. Stało się tak na mocy art. 1 pkt 8 lit. b ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2019 r., poz. 1579) zmieniającej ustawę o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dniem 6 września 2019 r. (art. 27 przedmiotowej nowelizacji). Przepisy intertemporalne (przejściowe) nie zawierają żadnych przepisów i idących za nimi rozwiązań w kwestii warunków i cech owej zgody. W szczególności nie uregulowano, co dzieje się z dotychczasowymi deklaracjami złożonymi przez właścicieli nieruchomości niezamieszkałych. Nastręcza to gminom istotne problemy w zakresie interpretacji jak i stosowania tego unormowania w praktyce.

Procedura administracyjna

W praktyce orzeczniczej SKO w Koszalinie w roku 2020 pojawiła się kwestia interpretacji i stosowania przepisu art. 49 a ustawy Kodeks postępowania administracyjnego dotyczącego zawiadomienia poprzez publiczne obwieszczenie w przypadku udziału wielu stron w postępowaniu. Zgodnie z przywołanym przepisem, poza przypadkami, o których mowa w art. 49 (a więc gdy przepis szczególny tak stanowi), organ może dokonywać zawiadomienia o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej w formie, o której mowa w art. 49 § 1 (zawiadomienia przez publiczne obwieszczenie), jeżeli w postępowaniu bierze udział więcej niż dwadzieścia stron. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, zawiadomienie jest w takim przypadku skuteczne wobec stron, które zostały na piśmie uprzedzone o zamiarze zawiadamiania ich w określony sposób. Do zawiadomienia stosuje się przepis art. 49 § 2. Z analizy językowej przepisu wynika, iż poprzez publiczne zawiadomienie można dokonywać zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu, jednakże zawiadomienie takie jest skuteczne po uprzednim pisemnym uprzedzeniu stron o takiej formie zawiadomienia. Konstrukcja niniejszego przepisu budzi określone wątpliwości z uwagi na fakt, iż przepis ten ma w zamierzeniu ustawodawcy upraszczać procedurę zawiadomienia o rozstrzygnięciach organów. Szczególną uwagę należy zwrócić na okoliczność, iż orzeczenia wydawane przez Kolegium najczęściej są pierwszą i ostatnią czynnością w sprawie. Tym samym kwestia uprzedniego zawiadomienia w postępowaniu odwoławczym, tożsamych stron, o wydaniu rozstrzygnięcia i zawiadomieniu o jego treści w formie obwieszczenia, miałyby się z celem przyświecającym racjonalnemu ustawodawcy. Zatem, w ocenie tut.

Kolegium, w sytuacji, gdy organ I instancji dokonywał już zawiadomienia w formie obwieszczenia, to zainicjował ten sposób przekazywania informacji stronom, a strony w żadnym razie nie są już zaskakiwane niniejszym sposobem przekazywania informacji o wydanych rozstrzygnięciach, także w postępowaniu odwoławczym. W doktrynie pojawia się odmienna teza – niepodzielana przez SKO w Koszalinie – że zastosowanie art. 49a kpa ogranicza się tylko do tego organu, który zdecydował się na przyjęcie takiej formy doręczenia. Zmiana sposobu doręczania pism w postępowaniu jest fakultatywna. Przyjęcie danego trybu doręczenia przez organ I instancji w żaden sposób nie determinuje trybu doręczania pism przez organ odwoławczy.

Podkreślenia wymaga, że postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne w myśl zasady wyrażonej w art. 15 k.p.a. Wskazać należy, że organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W świetle art. 138 § 2 k.p.a. koniecznym dla wydania decyzji kasacyjnej jest zatem kumulatywne spełnienie dwóch przesłanek: wydanie decyzji pierwszoinstancyjnej z naruszeniem przepisów postępowania oraz ustalenie, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Z powyższego wynika, że organ odwoławczy może wydać rozstrzygnięcie kasacyjne tylko wówczas, gdy: po pierwsze, stwierdzi on naruszenie przepisów postępowania, a po drugie, ustali, że organ pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w całości lub prowadził postępowanie wyjaśniające, lecz nie ustalił istotnej części okoliczności faktycznych sprawy (a z uwagi na zasadę dwuinstancyjności nie jest możliwe uzupełnienie postępowania dowodowego w oparciu o art. 136 k.p.a.). Co istotne, celem postępowania administracyjnego jest załatwienie indywidualnej sprawy administracyjnej poprzez wydanie aktu rozstrzygającego o prawach lub obowiązkach strony tego postępowania, wynikających z przepisów prawa materialnego. Zgodnie z zasadą ogólną zawartą w art. 15 k.p.a. organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę w całości, która uprzednio została rozpoznana i rozstrzygnięta przez organ pierwszej instancji. Jak wskazuje się w doktrynie prawa i postępowania administracyjnego, dwukrotne rozpoznanie oznacza obowiązek przeprowadzenia dwukrotnie postępowania wyjaśniającego. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem weryfikacja i tylko kontrola decyzji, a ponowne rozpatrzenie sprawy administracyjnej w całości. W sytuacji zatem, gdy nie ma przeszkód do rozpatrzenia sprawy administracyjnej i zakończenia jej merytoryczną decyzją drugoinstancyjną (organu drugiej instancji), niedopuszczalne, niezgodne z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego jest podejmowanie i wydawanie decyzji kasacyjnej, tj. decyzji uchylającej rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. Tym samym, rozstrzygnięcie kasacyjne ma zatem generalnie charakter wyjątkowy. Odwołanie z reguły powoduje przeniesienie sprawy do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia przez organ stopnia wyższego. Organ ten zobowiązany jest również do podjęcia wszelkich czynności, niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, zgodnie z obowiązującą także i na tym etapie postępowania zasadą prawdy obiektywnej. Przy rozstrzygnięciu uwzględnia on zatem zarówno materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed organem pierwszej

instancji, jak i nowe okoliczności faktyczne, które pominął organ pierwszej instancji oraz te, które uległy zmianie po wydaniu decyzji. Wydaje się, że zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego nie może być rozumiana w ten sposób, iż wszystkie istotne dowody powinny zostać przeprowadzone w postępowaniu przed organem pierwszej instancji, a rolą organu odwoławczego jest tylko dokonanie kontroli rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Zasady tej nie można jednak również interpretować w ten sposób, że każdy dowód w sprawie musi być przeprowadzony i oceniony zarówno przez organ pierwszej, jak i drugiej instancji. Konkluzja taka byłaby sprzeczna z zasadą szybkości postępowania administracyjnego (art. 12 § 1 k.p.a.), ale również byłaby nie do pogodzenia z art. 136 § 1 k.p.a., nakładającym na organ odwoławczy obowiązek prowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego w sprawie, nawet, jak wynika z orzecznictwa wydanego na tle instytucji sprzeciwu, w zakresie dowodów o kluczowym znaczeniu dla sprawy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 750/19). Wskazać należy, że postrzeganie przez sądy administracyjne zasady dwuinstancyjności w relacji do możliwości wydania decyzji kasacyjnej przez organ wyższego stopnia jest różne. Dominuje jednakże pogląd, że nie stanowi naruszenia zasady dwuinstancyjności przeprowadzenie przez organ odwoławczy, na podstawie art. 136 § 1 k.p.a. w związku z art. 138 § 2 k.p.a., postępowania dowodowego, którego nie przeprowadził organ pierwszej instancji, w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia sprawy. Pomiedzy zasadą dwuinstancyjności a możliwością zastosowania przez organ wyższego stopnia art. 138 § 2 k.p.a. musi zachodzić spójność tego rodzaju, że zastosowanie art. 138 § 2 k.p.a. poprzedzone być powinno wykazaniem, że ewentualne postępowanie dowodowe przeprowadzone przez organ wyższego stopnia w oparciu o przepis art. 136 § 1 k.p.a. będzie niewystarczające, bądź znacznie utrudnione.

Dotacje oświatowe

W praktyce orzeczniczej koszalińskiego Kolegium istotne znaczenie będzie miał nadal wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt I GSK 449/18. Naczelny Sąd Administracyjny zajął w nim stanowisko co do określenia momentu, od którego należy liczyć bieg terminu przedawnienia zobowiązania do zwrotu dotacji oświatowej. NSA podkreśla, iż w orzecznictwie sądów administracyjnych ujawniła się rozbieżność w zakresie momentu wyznaczającego rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia do zwrotu dotacji. Można zauważyć ukształtowanie się trzech linii orzeczniczych dotyczących tego zagadnienia. Pierwsza z nich wskazywała jako decydującą o rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia datę rozliczenia i zwrotu dotacji (por. wyrok NSA z 5 września 2018 r., sygn. akt I GSK 2583/18, z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt I GSK 351/18). Druga linia orzecznicza wskazywała, że termin przedawnienia mija z upływem pięciu lat licząc od końca roku, na który dotacja była przyznana i w którym była lub miała być wykorzystana (wyplata dotacji) (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt I SA/Gl 345/17, NSA z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt II GSK 3644/15 z dnia 13 czerwca 2017 r.). Kolejna grupa orzeczeń wskazywała, jako decydującą o rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia datę stwierdzenia okoliczności wykorzystania dotacji niezgodnie z przeznaczeniem, którą należy wiązać z doręczeniem protokołu kontroli (wyrok WSA w Lublinie z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt I SA/Lu 1046/17).

Ostatecznie Sąd uznał, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania do zwrotu dotacji pobranych z budżetu jednostki samorządu terytorialnego wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem, pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości, rozpoczyna się z końcem roku, w którym beneficjent otrzymał i miał wykorzystać dotację (por. wyrok NSA z 5 września 2018 r. I GSK 2583/18). W konkluzji przyjąć należy, że skoro obowiązek zwrotu dotacji wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem powstał z mocy prawa, tj. w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j.Dz.U.2020.1325; przepis ten stanowi, że zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania), to organy władne były wydać w tym przedmiocie decyzję, o której mowa w art. 252 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j.Dz.U.2021.305), w terminie 5 lat od końca roku, w którym nastąpiła wypłata dotacji beneficjentowi. Artykuł 252 ust. 1 ustawy o finansach publicznych stanowi, że dotacje udzielone z budżetu jednostki samorządu terytorialnego: 1) wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, 2) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości; - podlegają zwrotowi do budżetu wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, w ciągu 15 dni od dnia stwierdzenia okoliczności, o których mowa w pkt 1 lub pkt 2.

Zaprezentowane stanowisko zbieżne jest z najnowszą linią wyrażaną w orzecznictwie NSA (por. wyroki NSA z 5 września 2018r., sygn. I GSK 2583/18, i z 14 stycznia 2019 r., sygn. I GSK 2656/18). Zmiana stanowiska w tej kwestii przez NSA spowodowała, że dotychczasowe decyzje Kolegium, które zgodne były z tzw. trzecią linią orzecniczą, popieraną również przez WSA w Szczecinie, zostały uchylone na skutek wniesionych przez strony kasacji.

Świadczenia rodzinne, pomoc społeczna, pomoc osobom uprawnionym do alimentów, wspieranie rodziny i system pieczy zastępczej

W praktyce orzecniczej Kolegium w roku 2020 istotnym problemem orzeczniczym nadal była kwestia wyboru świadczenia pielęgnacyjnego przez osobę zajmującą się dorosłym niepełnosprawnym członkiem rodziny, która straciła to prawo od dnia 1 lipca 2013r. na skutek nowelizacji ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U.2020.111.t.j.) – ustawą z dnia 7 grudnia 2012r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2012.1548). Ustawa o świadczeniach rodzinnych z 2003r. zakładała prawo do świadczenia pielęgnacyjnego dla osób opiekujących się osobami niepełnosprawnymi bez względu na okres (czas), kiedy niepełnosprawność u danej osoby powstała. Dokonana w grudniu 2012r. nowelizacja wprowadziła uzależnienie możliwości przyznania świadczenia pielęgnacyjnego od tego, czy dysfunkcja zdrowotna powstała przed ukończeniem 18 (względnie 25 lat w przypadku osoby uczącej się). Jeżeli tak nie było, to opiekunom takich dorosłych osób niepełnosprawnych świadczenie pielęgnacyjne nie przysługiwało, zaś decyzje administracyjne przyznające wcześniej takie świadczenia – wygasły. Podstawą prawną był art. 11 ust. 3 ustawy nowelizującej z dnia 7 grudnia 2012r. Artykuł 11 ust. 3 został jednak uznany za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2013r. (Dz.U.2013.1557), sygn. K 27/13. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis utracił moc z dniem 16 grudnia 2013r. Konsekwencją wyroku w sprawie K 27/13 było uchwalenie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz.U.2014.567). Ustawa określiła warunki

nabywania oraz zasady ustalania i wypłacania *zasiłków dla opiekunów* osobom, które utraciły prawo do świadczenia pielęgnacyjnego z dniem 1 lipca 2013r. w związku z wygaśnięciem z mocy prawa decyzji przyznającej prawo do świadczenia pielęgnacyjnego. Zasiłek dla opiekunów wynosił 520 zł. miesięcznie. Jego wysokość zmieniła się w listopadzie 2018r. (620 zł.). W przypadku natomiast osób zajmujących się osobami niepełnosprawnymi, których niepełnosprawność powstała przed ukończeniem 18 lub 25 lat (w przypadku osób uczących się), mogą oni wystąpić o świadczenie pielęgnacyjne. Zgodnie z przepisem art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała: 1) nie później niż do ukończenia 18. roku życia; 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia. Przepis art. 17 ust. 1b ustawy został poddany kontroli Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 21 października 2014r., sygn. akt K 38/13 (Dz.U.2014.1443), stwierdził, że art. 17 ust. 1b ustawy w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Pomimo tego nadal nie doszło do zmiany przepisu, a obecnie w zasadzie wszystkie organy I instancji w dalszym ciągu odmawiają prawa do świadczenia pielęgnacyjnego dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych. Utrzymywanie się w dalszym ciągu takiego stanu rzeczy, bez wprowadzenia zmian właściwych przepisów, ma wpływ na znaczny wzrost ilości spraw rozpoznawanych przez Kolegium z uwagi na niepoodejmowanie rozstrzygnięć przyznających świadczenia pielęgnacyjne przez organy I instancji wobec kierowania się przez nie literalną wykładnią przepisów. Należy podkreślić, iż stan ten niewątpliwie wpływa także na znaczne wydłużenie się czasu rozpoznania sprawy wniesionej przez obywatela. Występowanie w dalszym ciągu rozbieżności w tym przedmiocie (w akcie ustawowym z wykładnią zasad przyznawania świadczenia zawartą w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, ale także powszechnie już w orzecznictwie sądownoadministracyjnym) może podważać dyrektywy wyrażone w ogólnych zasadach postępowania administracyjnego, tj. pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej oraz zasadę szybkości i prostoty postępowania.

Zgodnie z art. 17 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych, świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli: 1) osoba sprawująca opiekę: a) ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty rodzinnej z tytułu śmierci małżonka przyznanej w przypadku zbiegu prawa do renty rodzinnej i innego świadczenia emerytalno-rentowego, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, o którym mowa w ustawie z dnia 31 stycznia 2019 r. o rodzicielskim świadczeniu uzupełniającym; b) ma ustalone prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów. Wykładnia systemowa i funkcjonalna przepisu art. 17 ust. 5 pkt 1 lit b ustawy, jak wskazuje orzecznictwo sądownoadministracyjne, wymaga uwzględnienia treści art. 27 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych, jak i funkcji obydwu z tych przepisów. Przepis art. 27 ust. 5 ustawy stanowi, że w przypadku zbiegu uprawnień do następujących świadczeń: 1) świadczenia rodzicielskiego lub 2) świadczenia pielęgnacyjnego, lub 3) specjalnego zasiłku opiekuńczego, lub 4) dodatku do zasiłku rodzinnego, o którym

mowa w art. 10, lub 5) zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów; - przysługuje jedno z tych świadczeń wybrane przez osobę uprawnioną - także w przypadku gdy świadczenia te przysługują w związku z opieką nad różnymi osobami. Fakt zatem uzyskiwania przez beneficjenta świadczenia konkurencyjnego nie może stanowić przeszkody do przyznania świadczenia pielęgnacyjnego w stosunku do tej samej osoby podopiecznej. W sytuacji zbiegu po stronie tego samego podmiotu uprawnień do dwóch konkurencyjnych świadczeń znajduje zastosowanie przepis art. 27 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych, co powoduje możliwość wybrania przez osobę uprawnioną jednego z tych świadczeń. Problemem w dalszym ciągu jest jednak procedura zmierzająca do przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, gdyż zwykle w obrocie prawnym funkcjonuje decyzja przyznająca prawo konkurencyjne i bez jej uprzedniego wyeliminowania z obrotu nie jest możliwe przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Aby beneficjent konkurencyjnego świadczenia mógł otrzymać świadczenie pielęgnacyjne, musi doprowadzić do uprzedniego uchylecia decyzji przyznającej inne prawo. Jak wynika z aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych wolę rezygnacji z konkurencyjnego świadczenia osoba zainteresowana może złożyć nie tylko w sposób jednoznaczny – w formie bezwarunkowej rezygnacji ze świadczenia dotychczas otrzymywanego, ale również w sposób dorozumiany, poprzez sam fakt złożenia wniosku o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. W orzecznictwie sądów dominuje przy tym pogląd, że organ właściwy winien uchylić decyzję przyznającą prawo konkurencyjne z datą złożenia wniosku o przyznanie nowego świadczenia, a więc często z datą wsteczną, z uwagi na przedłużające się procedowanie w sprawie przyznania świadczenia pielęgnacyjnego. Rodzi to w efekcie konieczność wypłaty świadczenia pielęgnacyjnego z odpowiednim potrąceniem o kwotę świadczenia konkurencyjnego już wypłaconego, co jednak w ocenie Kolegium w Koszalinie nie znajduje podstaw prawnych. Dyskusyjne jest również oddziaływanie decyzji uchylającej prawo do świadczenia konkurencyjnego, wydanej na podstawie art. 155 k.p.a. w związku art. 32 ust. 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych, z mocą wsteczną. Praktyką Kolegium w Koszalinie jest w dalszym ciągu przyznawanie świadczenia pielęgnacyjnego od dnia wydania przez organ pierwszej instancji ostatecznej i prawomocnej decyzji uchylającej prawo do świadczenia konkurencyjnego, chyba że z decyzji uchylającej organu pierwszej instancji wyraźnie wynika, że uchYLECIE decyzji przyznającej prawo konkurencyjne nastąpiło z datą wsteczną, co występuje sporadycznie i marginalnie, w jednostkowych tylko przypadkach.

Dodatkowo dla spraw o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego istotne jest, że art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy o świadczeniach rodzinnych częściowo został uznany za niezgodny z art. 71 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt SK 2/17 (Dz.U.2019.1257) z dniem 9 stycznia 2020 r. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim stanowi, że świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W wyniku ww. wyroku, ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy nie stanowi więc negatywnej przesłanki przyznania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Niemniej jednak orzecznictwo sądownoadministracyjne za brak przeszkody do przyznania tego prawa uznaje również posiadanie ustalonego prawa do emerytury w wysokości niższej od świadczenia

pielęgnacyjnego i w tym zakresie przyjęto dwutorowe rozwiązanie. W myśl jednej z linii orzeczniczych emerytura winna być „wyrównana” do wysokości kwoty świadczenia pielęgnacyjnego, a więc świadczenie pielęgnacyjne miałyby być wypłacane w wysokości nieznanej ustawie, poprzez miarkowanie jego kwoty. Według drugiej linii orzeczniczej, najbardziej aktualnej, emerytura winna być zawieszona na czas przysługiwania świadczenia pielęgnacyjnego. Praktyką Kolegium w Koszalinie, co do zasady, jest literalne stosowanie jednoznacznego przepisu art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy o świadczeniach rodzinnych z uwzględnieniem ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

W praktyce orzeczniczej tut. Kolegium dostrzegalna jest zmiana linii orzeczniczej wojewódzkich sądów administracyjnych sprowadzająca się do tzw. prokonstytucyjnej wykładni prawa. Podkreślić należy, iż organy administracji publicznej działają na zasadach mających umocowanie w Konstytucji RP, tj. zasadzie praworządności wysłowionej w art. 7 Ustawy Zasadniczej, mającej odniesienie następnie w art. 6 kpa. Powyższe sprowadza się w konsekwencji do obowiązku przestrzegania przepisów prawa powszechnie obowiązującego z uwzględnieniem przepisów o właściwości rzeczowej organów (art. 20 kpa). Zatem zgodnie z art. 21 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych, kolegia jako organy II instancji działają jedynie na podstawie i w granicach prawa. Tym samym kolegia jako organy administracyjne nie są uprawnione do dokonywania wykładni prawa w oparciu o poczynione własne ustalenia co do konstytucyjności danego przepisu. Rozbieżność interpretacji prawa występująca w tym zakresie pomiędzy kolegiami a sądami administracyjnymi sprowadza się w konsekwencji do uchylania przez sądy decyzji w zakresie świadczeń z zakresu m.in. świadczeń pielęgnacyjnych, co wiąże się z koniecznością ponoszenia przez Kolegium, a w rzeczywistości Skarb Państwa, kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wyrazistym przykładem dokonywania przez sądy administracyjne tzw. prokonstytucyjnej wykładni prawa jest kwestia przyznawania świadczeń pielęgnacyjnych osobom posiadającym emeryturę. Wykładnia dokonywana przez sąd w takich przypadkach jest niezgodna z literalnym brzmieniem przepisów oraz zasadą wykładni clara non sunt interpretanda. Za trafnością takiego twierdzenia przemawia przede wszystkim treść normy wyrażonej w art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych. Przepis ten wprost wymienia przesłanki negatywne, a więc uniemożliwiające przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego dla opiekuna osoby niepełnosprawnej, wśród których wymieniono m.in. ustalone już prawo do emerytury. W tym miejscu należy podkreślić, iż Kolegium w dniu 4 lutego 2020 r. wywiodło skargę kasacyjną od wyroku WSA w Szczecinie z dnia 21 listopada 2019 r., na mocy którego uchylono rozstrzygnięcie organu I instancji oraz decyzję Kolegium w przedmiocie odmowy przyznania świadczenia pielęgnacyjnego opiekunowi osoby niepełnosprawnej posiadającemu emeryturę. W następstwie rozpoznania skargi kasacyjnej Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Kolegium od wyroku WSA w Szczecinie. Niemniej jednak NSA podzielił twierdzenia Kolegium dotyczące braku podstaw do miarkowania wysokości świadczenia pielęgnacyjnego w sytuacji, gdy strona posiada emeryturę, która jest niższa od kwoty świadczenia pielęgnacyjnego. Nie istnieją bowiem przepisy w ustawie o świadczeniach rodzinnych pozwalające na takie rozwiązanie. Natomiast wysokość świadczenia pielęgnacyjnego ustalona jest w konkretnej wysokości w danym roku, zgodnie z art. 17 ust.3 ustawy.

Stosowanie przepisów obowiązującej od 1 stycznia 2017 r. ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” (t.j.Dz.U.2020.1329) przewidującej świadczenie z tytułu urodzenia się dziecka, u którego zdiagnozowano ciężkie i nieodwracalne upośledzenie albo nieuleczalną chorobę zagrażającą życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu.

Zgodnie z przepisami art. 10 w/w. ustawy, osoby, których dziecko urodziło się nieuleczalnie chore, mogą od 1 stycznia 2017 r. starać się o nowe jednorazowe świadczenie w wysokości 4000 zł. Takie jednorazowe świadczenie po urodzeniu dziecka to jeden z elementów programu skierowanego do szczególnej grupy rodziców. Jest bowiem wsparciem dla osób, u których dziecka zdiagnozowano ciężkie i nieodwracalne upośledzenie albo nieuleczalną chorobę zagrażającą jego życiu, o ile powstały w prenatalnym okresie rozwoju lub w czasie porodu. Wniosek o to świadczenie może złożyć, bez względu na uzyskiwany dochód, matka, ojciec, opiekun prawny lub faktyczny dziecka. Tym ostatnim jest osoba, która rzeczywiście opiekuje się dzieckiem i wystąpiła do sądu o jego przysposobienie. Aby otrzymać wsparcie w postaci przedmiotowego świadczenia pieniężnego, wniosek trzeba złożyć w ciągu 12 miesięcy od dnia narodzin dziecka. Termin ten ma charakter materialnoprawny i w sytuacji dopiero późniejszej – ostatecznej – diagnozy jednostki chorobowej dziecka termin ten nie ulega przywróceniu. Tym samym rodzic zostaje wówczas pozbawiony świadczenia.

Pomoc państwa w wychowywaniu dzieci

W roku 2020 w orzecznictwie SKO w Koszalinie pojawiły się zagadnienia związane z faktem, że od 1 lipca 2019 r., na mocy art. 13a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (t.j.Dz.U.2019.2407) przyznanie przez organ właściwy lub wojewodę *świadczenia wychowawczego* nie wymaga wydania decyzji. Odmowa przyznania *świadczenia wychowawczego*, uchylenie lub zmiana prawa do *świadczenia wychowawczego* oraz rozstrzygnięcie w sprawie nienależnie pobranego *świadczenia wychowawczego* wymagają wydania decyzji. Organ właściwy lub wojewoda przesyła wnioskodawcy informację o przyznaniu *świadczenia wychowawczego* na wskazany przez niego adres poczty elektronicznej - o ile wnioskodawca wskazał adres poczty elektronicznej we wniosku. W przypadku gdy wnioskodawca nie wskazał adresu poczty elektronicznej, organ właściwy lub wojewoda, odbierając wniosek od wnioskodawcy, informuje go o możliwości odebrania od tego organu informacji o przyznaniu *świadczenia wychowawczego*. Przyznanie *świadczenia wychowawczego* jest zatem czynnością materialno – techniczną potwierdzoną informacją organu właściwego lub wojewody. Jak wynika z praktyki działania organów pierwszej instancji, problemy proceduralne powstają w sytuacji konieczności uchylenia przyznanego prawa i ustalenia świadczeń nienależnie pobranych. Organy w swoich decyzjach uchylających często eliminują z obrotu prawnego „informację o przyznaniu prawa”, traktując ją jak decyzję administracyjną, w sytuacji gdy winny – w sposób właściwy – uchylić prawo do *świadczenia wychowawczego* potwierdzone informacją. Wymaga to następnie dokonywania przez Kolegium konwalidacji sentencji takich decyzji poprzez ich uchylanie i orzekanie co do istoty sprawy, pomimo że decyzje co do zasady mogą być właściwe.

Kolejnym problemem na kanwie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci jest interpretacja i stosowanie normy zawartej w art. 25 ust. 2 pkt 6, który stanowi, że za nienależnie pobrane świadczenie wychowawcze uważa się *świadczenie wychowawcze* wypłacone mimo braku prawa do tego świadczenia. Z regulacji tego przepisu nie wynika jednoznacznie, czy organ pierwszej instancji jest obowiązany ustalić, czy nieuprawnione pobieranie świadczenia wychowawczego nastąpiło z „winy” pobierającego i w konsekwencji miało charakter świadczenia nienależnie pobranego, czy nienależnie pobranym świadczeniem jest każde wypłacone świadczenie, pomimo okoliczności świadczących o braku prawa do niego, a więc z uwzględnieniem okoliczności obiektywnych, a nie subiektywnych leżących po stronie osoby otrzymującej świadczenie. Orzecznictwo sądów administracyjnych w tym przedmiocie jest na razie stosunkowo ubogie, choć zmierza w kierunku badania elementu świadomości czy też „winy” osoby pobierającej świadczenie nienależnie, pomimo braku jednoznacznego nakazu w normie art. 25 ust. 2 pkt 6 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne

W roku 2020 istotne znaczenie w praktyce orzeczniczej Kolegium miały przepisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j.Dz.U.2020.981). Ustawa ta określa warunki i tryb lokalizacji i budowy elektrowni wiatrowych oraz warunki lokalizacji elektrowni wiatrowych w sąsiedztwie istniejącej albo planowanej zabudowy mieszkaniowej. Artykuł 3 tej ustawy stanowi, że lokalizacja elektrowni wiatrowej następuje wyłącznie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.Dz.U.2020.293), zwanego dalej "planem miejscowym". Przepis ten stanowi, że ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Lokalizacja elektrowni wiatrowej musi uwzględniać minimalne odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego. W przypadku obowiązującego planu miejscowego, przewidującego już lokalizację elektrowni wiatrowej, obowiązuje zakaz lokalizacji w wyznaczonym obszarze (na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowej) budynków mieszkalnych. Artykuł ten stanowi, że odległość, w której mogą być lokalizowane i budowane: 1) elektrownia wiatrowa – od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, oraz 2) budynek mieszkalny albo budynek o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa – od elektrowni wiatrowej; - jest równa lub większa od dziesięciokrotności wysokości elektrowni wiatrowej mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli, wliczając elementy techniczne, w szczególności wirnik wraz z łopatomami (całkowita wysokość elektrowni wiatrowej).

Ustawa o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych obowiązuje od 16 lipca 2016 r. Jednakże przepisy przejściowe ustawy przewidują, w art. 15 ust. 2, że plany miejscowe obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc. Rodzi to istotne problemy orzecznicze. Mianowicie, te zachowane w mocy plany miejscowe niejednokrotnie naruszają rozwiązania przewidziane już teraz z kolei w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Ponieważ te plany miejscowe były uchwalone w odrębnym stanie prawnym, nie

zachowują wymaganych – obecnie obowiązujących – odległości od już istniejącej zabudowy mieszkaniowej. Ustawodawca nie reguluje tej kwestii.

Problem pojawia się w sytuacji wystąpienia inwestora o wydanie warunków zabudowy dla inwestycji mieszkaniowej na działce znajdującej się w obszarze wyłączającym możliwość lokalizacji budynku mieszkalnego w myśl ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, z powodu obowiązującego tzw. „starego” planu miejscowego. Pomimo, iż elektrownia wiatrowa, przewidziana tym „starym” planem, nie została zrealizowana, a w obszarze wyłączonym z zabudowy mieszkaniowej od lat stoją budynki mieszkalne, legalnie wybudowane, organy I instancji odmawiają wydania warunków zabudowy dla nowej zabudowy mieszkaniowej, kierując się minimalnymi odległościami wskazanymi w art. 4 oraz art. 15 ust. 2 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, który stanowi, że plany miejscowe obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc. Organy I instancji generalnie nie stosują przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, tj. art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, co prowadzi do takiej wykładni art. 4 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, która polega na przyjęciu, że znajduje on zastosowanie w procedowanych sprawach. Zatem tut. Kolegium zobowiązane jest uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia, określając – w trybie art. 138 § 2a kpa – wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 3 ww. ustawy, jeżeli w planie miejscowym, o którym mowa w ust. 2 (czyli obowiązującym w dniu wejścia w życie ustawy) przewiduje się lokalizację elektrowni wiatrowej, organ administracji architektoniczno-budowlanej odmawia wydania pozwolenia na budowę, a organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli ta inwestycja nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 4. W konsekwencji, planowana elektrownia wiatrowa nie może zostać wybudowana, z uwagi na przesłankę negatywną, jaką jest odległość od już istniejących budynków mieszkalnych. Taką interpretację potwierdza również art. 15 ust. 5 ustawy, zgodnie z którym w przypadku, o którym mowa w ust. 3, do wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę elektrowni wiatrowej inwestor dołącza dodatkowo informację wskazującą na spełnienie warunków określonych w art. 4.

Powyższe stanowisko, przyjęte przez tut. Kolegium, potwierdza m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 28 maja 2020 r., sygn. akt II SA/Sz 176/20. Jak trafnie wskazuje Sąd w ww. rozstrzygnięciu, "w przypadku planowanej budowy elektrowni wiatrowej nie będzie ona mogła dojść do skutku, jeżeli nie zostały spełnione warunki w zakresie odległości od istniejących budynków mieszkalnych. Sam fakt, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, uchwalonym przed wejściem w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, przewidziano budowę elektrowni wiatrowych nie jest bowiem wystarczający do tego, aby elektrownia powstała w zaplanowanym uprzednio miejscu. Niezbędne jest przeprowadzenie badania, czy inwestycja ta spełnia wprowadzone ustawą wymogi".

Również wyrok WSA w Szczecinie z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt II SA/Sz 661/20, uchylający decyzję Kolegium, na mocy której utrzymano w mocy decyzję organu I instancji o odmowie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego jednorodzinnego, wskazuje na konieczność badania, czy lokowana na podstawie obowiązującego planu miejscowego elektrownia wiatrowa została faktycznie zrealizowana oraz czy w obszarze jej oddziaływania znajduje się już zabudowa mieszkaniowa. Wyrok ten jednakże z jednej strony wywodzi, że „nie ulega

wątpliwości, że sporna inwestycja nie może znajdować się w odległości większej niż 2000 m od opisanego wyżej terenu oznaczonego symbolem 1 R/EE”, a z drugiej jednak podnosi, że „nie ulega wątpliwości, że aby planowana budowa elektrowni wiatrowej mogła dojść do skutku niezbędne jest spełnienie warunków w zakresie odległości od istniejących budynków mieszkalnych. Z akt administracyjnych nie wynika, czy inwestor wystąpił o pozwolenie na budowę wspomnianej elektrowni, ewentualnie czy takie pozwolenie uzyskał, jak również czy tego rodzaju kwestie (odległości) były przez organ badane”. Zatem można przypuszczać, że kwestia już istniejącej zabudowy w obszarze formalnie wyłączonym z zabudowy mieszkaniowej, budzi wątpliwości Sądu. Uzasadnienie wyroku nie wskazuje jednakże, jak należałoby interpretować przepisy ustawy, w razie gdy elektrownia wiatrowa nie została dotychczas zrealizowana, a zabudowa mieszkaniowa już by w sposób legalny istniała. W ocenie tut. Kolegium, odległości uregulowane w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy trzeba brać pod uwagę w przypadku tzw. „starych” planów miejscowych przewidujących lokalizację elektrowni wiatrowej, jedynie w przypadku, gdy elektrownia wiatrowa została już faktycznie wybudowana. W pozostałych przypadkach, szczególnie gdy w obszarze wyłączonym z zabudowy mieszkaniowej w myśl tego przepisu, już istnieje taka zabudowa, nie ma podstawy prawnej do odmowy ustalenia warunków zabudowy dla kolejnego obiektu o charakterze mieszkaniowym, bowiem elektrownia wiatrowa na podstawie obowiązujących obecnie przepisów nie może zostać legalnie wybudowana, pomimo obowiązującego planu miejscowego, który na to zezwala.

I tak nieliczne orzecznictwo sądownoadministracyjne w niniejszej kwestii nie zostało dotychczas ugruntowane.

Ustawa z dnia 10 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych powoduje określone wątpliwości z uwagi na ustalone w art. 4 tzw. kryterium odległościowe. Odległość ta w każdym z wymienionych przypadków jest równa lub większa od 10-krotności wysokości elektrowni wiatrowej mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli, wliczając elementy techniczne, w szczególności wirnik wraz z łopatami (całkowita wysokość elektrowni wiatrowej). W praktyce orzeczniczej Kolegium także na kanwie niniejszej ustawy rozpoznaniu podlegał m.in. wniosek o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją Kolegium w sprawie odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań na realizację przedsięwzięcia pn. „Budowa farmy wiatrowej”. Decyzja odmowna dla inwestora, objęta następnie wnioskiem o wznowienie postępowania administracyjnego, uzasadniona była ustaleniami raportu oddziaływania na środowisko, z którego wynikało, iż odległości planowanych elektrowni wiatrowych od zabudowy mieszkaniowej nie spełniają wymogu z art. 4 ust. 1 ustawy, bowiem odległości te wynoszą odpowiednio: 250 m, 1187 m oraz 1253 m, podczas gdy wysokość elektrowni przy maksymalnym wzniosie skrzydła wyniesie 180 m, zatem odległość od zabudowy mieszkalnej oraz obszarów chronionych powinna wynosić 1800 m. Tymczasem wnioskodawca nadzwyczajnego postępowania (o wznowienie) wskazał na przesłanki wznowienia określone w art. 145 § 1 pkt 7 kpa oraz 145 § 1 pkt 5 kpa. Podniósł, że w dniu 28 maja 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku sygn. akt C-727/17 orzekł, że art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego należy interpretować w ten sposób, że wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od

budynków mieszkalnych nie stanowi przepisu technicznego, który jest objęty obowiązkiem notyfikacji w rozumieniu art. 5 tej dyrektywy, o ile jego ustanowienie nie skutkuje jedynie marginalnym użytkowaniem turbin wiatrowych, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego, a czego nie badały organy administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym na skutek oceny prawnej sprzecznej z wyrażoną w Wyroku TSUE. Nadto art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu, które wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, jeśli to uregulowanie jest niezbędne i proporcjonalne w świetle wiążącego dane państwo członkowskie obowiązkowego krajowego celu ogólnego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego, a czego nie badały organy administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym na skutek oceny prawnej sprzecznej z wyrażoną w Wyroku TSUE. W tym miejscu należy wskazać, iż rzeczony wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej został wydany w związku z pytaniem prejudycjalnym skierowanym w trybie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach. SKO w Koszalinie, po wznowieniu postępowania, wydało decyzję o odmowie uchylenia w wyniku wznowienia postępowania decyzji dotychczasowej. Kolegium wskazało, iż rzeczony wyrok nie stanowi nowej okoliczności faktycznej lub nowego dowodu w sprawie, bowiem został wydany po upływie 3 lat od wydania decyzji ostatecznej objętej wnioskiem o wznowienie, podczas gdy, aby ziszczała się przesłanka z art. 145 § 1 pkt 5 kpa nowe okoliczności faktyczne i nowe dowody muszą istnieć w dniu wydania decyzji. Tut. Kolegium wyjaśniło następnie, iż nie można przyjąć, iż przywołany wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie stanowi zagadnienia wstępnego odmiennie ocenionego przez organ przy wydawaniu decyzji objętej wnioskiem o wznowienie, bowiem wyrok TSUE jako orzeczenie wydane w trybie prejudycjalnym ma skutek inter partes i wiąże jedynie w sprawie rozpatrywanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach. Za trafnością tych rozważań przemawia, w ocenie tut. Kolegium, również orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. IV CSK 664/14, w którym Sąd poczynił rozważania dotyczące następstwa zapadłego w sprawie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE w przedmiocie wykładni prawa, podjętego w trybie prejudycjalnym, podkreślając, że nie wywiera ono skutku erga omnes (wobec wszystkich), jest jednak wiążące dla sądu, który zwrócił się z pytaniem oraz dla wszystkich sądów krajowych orzekających następnie w danej sprawie).

2. Przyczyny zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz proponowane rozwiązania w tym zakresie, itp.

W roku 2020 nie wystąpiły zaległości w rozpatrywaniu spraw przez Kolegium. Sprawy były rozpatrywane w ustawowych terminach.

W roku 2020 w 28 przypadkach Kolegium zawiesiło prowadzone postępowanie administracyjne do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ, co było

konieczne dla właściwego – zgodnego z prawem – rozstrzygnięcia sprawy. W 25 sprawach Kolegium podjęło zawieszono postępowanie (1 - zawieszono w 2018 r., 6 - zawieszonych w 2019 r. i 18 - zawieszonych w 2020r.) i wydało stosowne decyzje merytoryczne, na mocy których dokonano rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli zaistniała taka konieczność, Kolegium wyznaczało nowy termin załatwienia sprawy – w 795 sprawach, w związku z koniecznością dokonania dogłębnej analizy stanu faktycznego i stanu prawnego sprawy, orzecznictwa sądownoadministracyjnego oraz ewentualnego przeprowadzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego i dowodowego oraz zwiększonym okresowo wpływem spraw do Kolegium. Strony postępowań były każdorazowo informowane o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy i przyczynach konieczności wyznaczenia nowego terminu, a także o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i zgłaszania wniosków dowodowych, uwag itd.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie informowało (zawiadomienie z dnia 1 kwietnia 2020 r. ogłoszone na stronie BIP oraz na tablicy ogłoszeń Kolegium), iż w myśl art. 15 z.zs ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2020.374 z dnia 2020.03.07, z późn. zmianami), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach administracyjnych i podatkowych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Zgodnie zaś z art. 15 z.zs ust. 10 pkt 1 ustawy, w okresie tym przepisów o bezczynności organów oraz o obowiązku organu i podmiotu, prowadzących odpowiednio postępowanie lub kontrolę, do powiadamiania strony lub uczestnika postępowania o niezakończonym w terminie nie stosuje się. Ustawa z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw wprowadziła zawieszenie wszelkich terminów procesowych zarówno w postępowaniach przed sądami powszechnymi, sądami administracyjnymi, jak i przed organami administracji publicznej. W okresie stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii, wstrzymaniu uległ bieg terminów procesowych, jak również w okresie tym nie wyznacza się rozpraw oraz posiedzeń organów administracji publicznej. Wstrzymanie rozpoczęcia i zawieszenie biegu terminów dotyczy więc wszystkich rodzajów spraw administracyjnych.

Ostatecznie, wstrzymanie biegu terminów procesowych miało miejsce w okresie od 31 marca 2020 r. do 24 maja 2020 r. Niezależnie od tego, w SKO w Koszalinie sprawy były rozpatrywane w najszybszym możliwym terminie, mając na względzie zasady postępowania administracyjnego (podatkowego).

W dniu 28 grudnia 2020 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie zawiadomiło, iż działając na podstawie art. 15 z.zs¹ ust. 1, 2 i 5 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2020.1842.t.j., dalej jako „ucovid”), postanowiło: wstrzymać bieg terminów załatwiania spraw, tj. w szczególności w przedmiocie rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, ponagleń, żądań wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji – na okres 30 dni, tj. od dnia 28 grudnia 2020 r. do dnia 26 stycznia 2021 r. Zgodnie z art. 35 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania

administracyjnego (Dz.U.2020.256.t.j., dalej jako k.p.a.) załatwienie sprawy w postępowaniu odwoławczym winno nastąpić w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Natomiast zgodnie z art. 139 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U.2020.1325.t.j., dalej jako o.p.) załatwienie sprawy w postępowaniu odwoławczym powinno nastąpić nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy, a sprawy, w której przeprowadzono rozprawę lub strona złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy - nie później niż w ciągu 3 miesięcy. Na mocy art. 1 pkt 24 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.2255) dodano m.in. art. 15zzzzzn¹ – który ma moc obowiązującą od dnia 16 grudnia 2020 r. (art. 10 ww. ustawy). W myśl art. 15zzzzzn¹ ust. 1 i 5 uCovid, w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 organ administracji publicznej może wstrzymać bieg terminów załatwiania spraw na okres nie dłuższy niż 30 dni, o czym zawiadamia strony. W przypadku organów kolegialnych czynności, o których mowa powyżej podejmuje przewodniczący organu kolegialnego. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie zawiadomiło, iż wstrzymanie biegu terminów załatwiania spraw, (określonych w myśl art. 36 § 1 i 2 k.p.a., oraz art. 140 § 1 i 2 o.p.) jest uzasadnione z powodu okresowo zwiększonego wpływu spraw do Kolegium, a także przede wszystkim stanem epidemii ogłoszonym na terenie RP i restrykcjami z tego wynikającymi. Stosownie do art. 15zzzzzn¹ ust. 4 uCovid, ogłoszenie zawiadomienia, o którym mowa w art. 15zzzzzn¹ ust. 1 uCovid, wyłącza wywodzenie wobec organu administracji publicznej (Kolegium) środków prawnych dotyczących bezczynności, przewlekłości lub naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Tym niemniej Kolegium poinformowało, iż czynności dokonane przez organ administracji publicznej w okresie wstrzymania biegu terminów załatwiania spraw, są skuteczne, pod warunkiem poinformowania o nich stron (art. 15zzzzzn¹ ust. 3 uCovid). Kolegium poinformowało, że sprawy będą rozpatrywane w najszybszym możliwym terminie, mając na względzie zasady postępowania administracyjnego (podatkowego). Ponadto Kolegium zawiadomiło, iż w przypadku, gdy znajdą zastosowanie przepisy o milczącym załatwieniu sprawy niniejsze zawiadomienie ma również skutek do tych spraw (art. 15zzzzzn¹ ust. 7 uCovid). Przedmiotowe zawiadomienie, stosownie do art. 15zzzzzn¹ ust. 2 uCovid, zostało umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie, tj. <http://sko.koszalin.ibip.pl/public/> oraz w widocznym miejscu w siedzibie Kolegium tj. na tablicy ogłoszeń Kolegium, z dniem sporządzenia.

3. Informacja nt. skarg kasacyjnych – liczba uwzględnionych skarg złożonych przez Kolegium itp.

W roku 2020 Kolegium, nie zgadzając się z wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, złożyło 4 skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W imieniu Kolegium, na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Prezesa Kolegium, dwie skargi kasacyjne do NSA wniosła Pani Agata Witkowska, dwie skargi kasacyjne do NSA wniosła Pani Jolanta Wyszynska.

W roku 2020 do Kolegium wpłynął 1 wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczący skargi kasacyjnej wniesionej przez Kolegium w 2020 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Kolegium.

4. Kontrole przeprowadzone w Kolegium przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Kancelarię Prezesa Rady Ministrów, Najwyższą Izbę Kontroli i inne uprawnione organy (np. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Archiwum Państwowe) – wyniki, wystąpienia pokontrolne i ich wykonanie.

W roku 2020 w Samorządowym w Kolegium Odwoławczym została przeprowadzona kontrola przez Najwyższą Izbę Kontroli, w dniach od 23 stycznia 2020 r. do 13 marca 2020 r. Z kontroli został sporządzony protokół (wystąpienie pokontrolne z dnia 27 marca 2020 r. nr LSZ.410.001.13.2020, dostępne w Internecie na stronie bip.nik.gov.pl). Celem kontroli było dokonanie oceny wykonania budżetu państwa w 2019 r. w części 86/33 – Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, pod względem legalności, celowości, rzetelności i gospodarności. Ocenie podlegały w szczególności: - realizacja wydatków budżetu państwa, w tym rzeczowe efekty uzyskane w wyniku realizacji zadań finansowanych ze środków publicznych; - sporządzenie rocznych sprawozdań budżetowych oraz sprawozdań za IV kwartał 2019 r. w zakresie operacji finansowych; - system kontroli zarządczej w zakresie prawidłowości sporządzania sprawozdań. Ponadto przeprowadzono analizę porównawczą danych ujętych w rocznym sprawozdaniu Rb-27 z wykonania planu dochodów budżetowych z wynikami roku ubiegłego.

Najwyższa Izba Kontroli zaopiniowała pozytywnie poddane kontroli sprawozdania, sporządzone przez SKO w Koszalinie. W kontroli wykonania budżetu państwa w 2019 r. Najwyższa Izba Kontroli stosowała następujące oceny: pozytywna i negatywna. W przypadku gdy nie zostałyby spełnione kryteria ani dla oceny pozytywnej ani dla negatywnej, stosuje się ocenę w formie opisowej.

Najwyższa Izba Kontroli nie sformułowała uwag wobec Kolegium. Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 ustawy o NIK, przedstawiła następujący wniosek: „wzmożenie nadzoru w obszarze udzielania zamówień publicznych”. Wskazano, że Kolegium udzieliło zamówienia na usługi pocztowe Poczcie Polskiej S.A. (na podstawie umowy z Poczta Polska S.A. nr 404349/P z dnia 20.12.2018 r.), bez przeprowadzenia postępowania określonego w obowiązującej wewnętrznej procedurze udzielania zamówień publicznych.

W tej części Kolegium wniosło zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego i wniosło o odstąpienie przez NIK od tego stwierdzenia. W dniu 26 maja 2020 r. doręczono do Kolegium uchwałę Zespołu Orzekającego Komisji Rozstrzygającej w Najwyższej Izbie Kontroli (uchwała nr KPK-KPO.443.052.2020 z dnia 19 maja 2020 r.) oddalającą zastrzeżenia do wystąpienia pokontrolnego NIK z dnia 27 marca 2020 r.

Pismem z dnia 19 czerwca 2020 r. Kolegium poinformowało Dyrektora Delegatury Najwyższej Izby Kontroli w Szczecinie, na podstawie art. 62 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli, o sposobie wykonania wniosku NIK oraz o podjętych działaniach. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie poinformowało, że wykona wniosek Najwyższej Izby Kontroli poprzez wzmożenie nadzoru w obszarze udzielania zamówień publicznych, w szczególności w obszarze udzielenia zamówienia na usługi pocztowe na rok 2021 oraz lata kolejne. Kolegium podkreśliło, że udzielenie zamówienia na

usługi pocztowe nastąpi z przeprowadzeniem postępowania określonego w obowiązującej wewnętrznej procedurze udzielania zamówień publicznych, w tym w § 5 ust. 3 „Regulaminu wydatkowania środków publicznych, których wartość nie przekracza kwoty 30 000 Euro”, tj. poprzez przeprowadzenie rozeznania rynku w formie zapytań ofertowych, skierowanych do co najmniej trzech potencjalnych usługodawców. Kolegium podniosło także, że o konieczności postępowania w w/w. sposób zostali pouczeni i poinstruowani dodatkowo pracownicy Kolegium odpowiedzialni za przygotowywanie udzielania zamówień publicznych, w szczególności w obszarze udzielania zamówienia na usługi pocztowe. Wykonując wniosek NIK, udzielenie zamówienia na usługi pocztowe w roku 2021 nastąpiło z przeprowadzeniem postępowania określonego w obowiązującej wewnętrznej procedurze udzielania zamówień publicznych, w tym w § 5 ust. 3 „Regulaminu wydatkowania środków publicznych, których wartość nie przekracza kwoty 30 000 Euro”, tj. poprzez przeprowadzenie rozeznania rynku w formie zapytań ofertowych, skierowanych do trzech usługodawców. W wyniku przeprowadzonego postępowania udzielenia zamówienia na usługi pocztowe w 2021 r. w SKO w Koszalinie nastąpiło na rzecz Poczty Polskiej S.A.

5. Omówienie wydanych przez Prezesa SKO postanowień sygnalizacyjnych

W roku 2020 Prezes SKO w Koszalinie – za pismem nr SKO.43.1.2020 z dnia 4 czerwca 2020 r. skierowanym na elektroniczne skrzynki podawcze ePUAP adresatów - zasygnalizował organom I instancji (wójtowie, burmistrzowie, prezydenci, starostowie) konieczność stosowania następujących zasad przy kierowaniu do Kolegium odwołań/zażaleń stron postępowania wraz z aktami poszczególnych spraw organów I instancji: 1. odwołania/zażalenia przesyłane do Kolegium powinny być bezwzględnie opatrzone datą ich wpływu do organu pierwszej instancji wraz z dopiskiem (np. z pieczęcią, względnie adnotacją i podpisem osoby przyjmującej), że odwołanie/zażalenie to zostało doręczone do urzędu osobiście przez stronę. Natomiast w przypadku nadesłania odwołania/zażalenia drogą pocztową - do odwołania/zażalenia należy bezwzględnie dopiąć kopertę, w której strona nadała odwołanie/zażalenie. Pouczono, że tylko konsekwentne przestrzeganie tych zasad może pozwolić na stwierdzenie, że odwołanie/zażalenie zostało przez stronę złożone w ustawowym terminie, czy też nie; 2. przypomniano o konieczności nadsyłania kompletów akt organu pierwszej instancji uporządkowanych chronologicznie, ponumerowanych, z metryką sprawy oraz połączonych ze sobą w sposób trwały (wskazano, że np. akta mogą być wpięte w teczkę lub przedziurkowane i związane sznurkiem oraz opieczetowane); 3. zawnioskowano o nieprzysyłanie akt w segregatorach, spiętych tylko spinaczem lub w tzw. koszulkach, co uniemożliwia składom orzekającym Kolegium przeglądanie akt spraw, a przede wszystkim może grozić zaginięciem części akt; 4. podkreślono, że w przypadku, gdy nie są nadsyłane oryginały, tylko kopie akt spraw, kopie te powinny być poświadczone za zgodność z oryginałem imieniem i nazwiskiem osoby poświadczającej oraz właściwą pieczęcią; 5. pouczono, że w przypadku braku uporządkowania, braku ponumerowania, braku zaopatrzenia w metrykę i braku spięcia w sposób trwały, akta będą zwracane właściwym organom pierwszej instancji w celu ich uporządkowania.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie podkreśliło, że stosowanie powyższych zasad uporządkuje i ułatwi pracę nie tylko Kolegium, ale też organom pierwszej instancji oraz Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Szczecinie i Naczelnemu Sądowi

Administracyjnemu w Warszawie, w przypadku skierowania sprawy na drogę postępowania sądownoadministracyjnego. Kolegium wystąpiło jednocześnie z prośbą o przekazanie niniejszego pisma sygnalizacyjnego także podległym jednostkom organizacyjnym, które także wydają decyzje administracyjne (w tym ośrodkom pomocy społecznej, zarządom dróg, powiatowym centrom pomocy rodzinie itp.).

6. Działalność pozaorzecznicza Kolegium – opiniowanie aktów prawnych, zgromadzenia krajowe i regionalne SKO, szkolenia, wydawnictwa, współpraca z innymi organami państwa i instytucjami.

W roku 2020 odbyło się jedno Zgromadzenie Ogólne Krajowej Reprezentacji Samorządowych Kolegiów Odwoławczych, w którym nie uczestniczył Prezes Kolegium.

W dniach 21-23 października 2020 r. miały odbyć się obchody 30 – lecia Samorządowych Kolegiów Odwoławczych połączone z Seminarium Naukowym Katedry Prawa Samorządu Terytorialnego Uniwersytetu Jagiellońskiego, jednak ze względu na sytuację epidemiologiczną panującą w kraju obchody będą zrealizowane w innym terminie.

SKO w Koszalinie przykłada, w miarę posiadanych możliwości, dużą wagę do szkolenia i podnoszenia kwalifikacji zarówno etatowych członków Kolegium, jak i pracowników biura Kolegium. Członkowie Kolegium i pracownicy biura uczestniczyli w szkoleniach dotyczących m.in.: prawa pracy, korzystania z platformy ePUAP oraz platformy elektronicznego fakturowania, Pracowniczych Planów Kapitałowych, audytu zgodności z RODO, wzorcowej dokumentacji ochrony danych osobowych, opłaty adiacenckiej i renty planistycznej, zagrożeń korupcyjnych w administracji, postępowania w sprawie uchylenia, zmiany bądź stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych.

7. Wykonanie budżetu, zatrudnienie, płace i kwalifikacje osób zatrudnionych.

Wykonanie budżetu za rok 2020 przedstawia się następująco:

- plan – 2.166.618,94 zł.,
- wykonanie – 2.166.577,56 zł., tj. 100 %.

Płace zostały naliczone zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2002 r. w sprawie wielokrotności kwoty bazowej oraz szczegółowych zasad wynagradzania prezesa, wiceprezesa, pozostałych członków samorządowego kolegium odwoławczego i pracowników biura tego kolegium (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 931).

Kwalifikacje osób zatrudnionych wykazano w części I pkt 2 niniejszej informacji.

PREZES

SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W KOSZALINIE

DAMIAN SKÓRKA

/-podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

¹ - dot. spraw, które wpłynęły do SKO w latach poprzedzających okres objęty informacją, ale nie zostały jeszcze załatwione przez SKO,

² - patrz pkt 1. ppkt 1.2. ,

³ - dot. spraw, które wpłynęły do SKO w roku objętym informacją, a do których zastosowanie mają przepisy Ppsa, tj. m.in. skargi, skargi kasacyjne, zażalenia i inne, wykonywane w trybie tej ustawy – patrz m.in. przyp.11;

⁴ - decyzje (postanowienia) kończące postępowanie odwoławcze (zażaleniowe) prowadzone przed SKO jako organem II instancji (w tym art. 134 Kpa) oraz inne wydane w tym postępowaniu np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i 98 § 1 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op ;

⁵ - decyzje (postanowienia) wydane przez SKO jako organ I instancji np. w postępowaniu dot. stwierdzenia nieważności (art. 156 § 1 Kpa oraz art. 247 - 248 Op) lub wznowienia postępowania (art. 145 § 1 Kpa oraz art. 240 § 1 Op), pisma w trybie art. 65 § 1, art. 66 § 1 Kpa, postanowienia w trybie art. 169 § 4 Op, postanowienia w trybie art. 66 § 3 Kpa oraz inne wydane w tych postępowaniach np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i 98 § 1 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op ;

⁶ - np. postanowienia dot. sporów kompetencyjnych (art. 22 § 1 pkt 1 Kpa), wyznaczenia organu wskutek wyłączenia (art. 25-27 Kpa oraz art. 130 i 132 Op), dopuszczenia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu (art. 31 § 2 Kpa), przywrócenia terminu (art. 59 § 1 i 2 Kpa), odmowy udostępnienia akt (art. 74 § 2 Kpa oraz art. 179 § 2 Op), wniosku o wyjaśnienie, uzupełnienie oraz sprostowanie (art. 113 Kpa oraz art. 213 i 215 Op), wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji, opłat i kosztów postępowania (dział IX Kpa), pisma;

⁷ - dot. również postanowień zgodnie z art. 144 Kpa oraz art. 239 Op

⁸ - dot. również postanowień zgodnie z art. 126 Kpa oraz art. 219 Op

⁹ - dot. spraw, które nie zostały załatwione przez SKO w roku objętym informacją ;

¹⁰ - liczba skarg skierowanych do sądu w stosunku do ogólnej liczby podjętych przez kolegium w roku objętym informacją rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu;

¹¹ - obejmuje inne sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie przepisów Ppsa np. wniosek o sprostowanie omyłki pisarskiej (art. 156), wniosek o uzupełnienie wyroku (art. 157), wystąpienie o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego (art. 15 § 1 pkt 4 w zw. z art. 4), wniosek o zawieszenie postępowania przed sądem i o podjęcie zawieszzonego postępowania (art. 123-131) czy wznowienie postępowania (art. 270), skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 285a – art. 285l) itd.;